

Verminderingsbeschikking was geen uitspraak op bezwaarschrift maar ambtshalve vermindering

Intrekking staatssecretaris op 29 november 2011 inzake lopende procedure Hoge Raad nr. 2011/04623 n.a.v. uitspraak Rechtbank Den Haag van 8 september 2011, nr. 2010/06065

Met als dagtekening 27 december 2004 heeft de inspecteur aan X bv een naheffingsaanslag loonbelasting over 1999 opgelegd, waartegen X bv bezwaar maakte. Op 3 augustus 2005 is het faillissement van X bv uitgesproken. De inspecteur heeft de naheffingsaanslag verminderd. De kennisgeving daarvan met dagtekening 23 november 2007 is door de inspecteur naar de curator gestuurd. Namens de bv is bij brief van 27 november 2009 door haar bestuurder A bezwaar gemaakt tegen de naheffingsaanslag.

Bij uitspraak van 6 augustus 2010 heeft de inspecteur X bv niet ontvankelijk verklaard in haar bezwaar omdat A niet bevoegd zou zijn bezwaar te maken. In beroep nam de inspecteur het subsidiaire standpunt in dat het bezwaar niet-ontvankelijk is, omdat het op 27 november 2009 ingediende bezwaarschrift het tweede bezwaarschrift is tegen de naheffingsaanslag. De verminderingbeschikking van 23 november 2007 moet volgens de inspecteur worden beschouwd als de uitspraak op het bezwaar van 27 december 2004.

Bij de in verzet bestreden uitspraak van de rechtbank is het beroep van X bv tegen de eerder genoemde uitspraak gegrond verklaard, omdat de inspecteur het bezwaar van 27 december 2004 ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard.

In geschil is het oordeel van de rechtbank dat de inspecteur het bezwaar van 27 december 2004 ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Bij de beoordeling hiervan moet allereerst de vraag worden beantwoord of de rechtbank terecht heeft geconcludeerd dat de verminderingbeschikking van 23 november 2007 moet worden beschouwd als ambtshalve vermindering en niet als uitspraak op het bezwaarschrift van 27 december 2004.

Rechtbank

De rechtbank is van oordeel dat deze vraag bevestigend moet worden beantwoord. De conclusie is dat de verminderingbeschikking geen uitspraak is op bedoeld bezwaarschrift.

De door de inspecteur in verzet aangehaalde jurisprudentie ziet op de verschoonbaarheid van een termijnoverschrijding ingeval van het ontbreken van een rechtsmiddelenverwijzing. Deze jurisprudentie, noch de (mondelijke) verklaring van de curator dat hij bewust heeft afgezien van het instellen van beroep tegen de naheffingsaanslag, noch het ontbreken van een bezwaarschrift tegen de naheffingen over 2000 en 2001 kan leiden tot de conclusie dat de verminderingbeschikking van november 2007 een uitspraak is op het bezwaar van december 2004.

De rechtbank heeft dan ook terecht geoordeeld dat de uitspraak op bezwaar van 6 augustus 2010 als zodanig moet worden beschouwd.

De inspecteur heeft in verzet geen feiten of omstandigheden aangevoerd op grond waarvan zou moeten worden beslist dat hij bij uitspraak op bezwaar van 6 augustus 2010 het bezwaar van 27 december 2004 terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard.

De rechtbank heeft in de uitspraak waarvan verzet het beroep dan ook terecht gegrond verklaard. Het verzet is daarom gegrond.

De staatssecretaris heeft laten weten dat hij zijn cassatieberoep heeft ingetrokken. Ter toelichting merkt hij het volgende op.

De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de verminderingsbeschikking van 23 november 2007 niet kan worden aangemerkt als de uitspraak op het door belanghebbende ingediende bezwaarschrift van 27 december 2004.

De verminderingsbeschikking betreft immers uitsluitend een ambtshalve vermindering (naar aanleiding van de uitkomsten van het FIOD-onderzoek) van de opgelegde naheffingsaanslag. In dit kader is noch een eventuele verklaring van de curator dat hij bewust heeft afgezien van het instellen van beroep tegen de naheffingsaanslag, noch het niet ingesteld zijn van bezwaar tegen andere naheffingsaanslagen relevant, evenmin als de jurisprudentie inzake de verschoonbaarheid van een termijnoverschrijding.

De rechtbank heeft vervolgens geoordeeld dat de uitspraak van 6 augustus 2010 op het tweede bezwaarschrift als de uitspraak op het (eerste) bezwaar moet worden aangemerkt. In die uitspraak heeft de inspecteur, aldus de rechtbank in haar uitspraak ingevolge art. 8:54 Awb, het bezwaar ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard, aangezien op het moment van indiening van het bezwaarschrift nog in het geheel geen sprake was van een faillissement van belanghebbende en evenmin sprake is van enig ander verzuim dat tot niet-ontvankelijkverklaring zou kunnen leiden. De inspecteur heeft in verzet geen feiten of omstandigheden aangevoerd waaruit zou volgen dat hij het bezwaar terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard, zodat de rechtbank in de onderhavige uitspraak diens verzet ongegrond heeft verklaard. Ook die oordelen geven mijns inziens geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting, zijn voldoende gemotiveerd en alleszins begrijpelijk.

Ten slotte zij nog opgemerkt dat ik de door de inspecteur in diens uitspraak op bezwaar gegeven grond voor de niet-ontvankelijkverklaring, te weten dat de bestuurder van belanghebbende onbevoegd was bezwaar te maken vanwege het faillissement van belanghebbende, ook onjuist acht indien ervan zou moeten worden uitgegaan dat eerst op 27 november 2009 bezwaar is ingesteld (zie HR 14 mei 2004, nr. 39.246, BNB 2004/245).